

"Maagwanddecoratie"

Het is 2070 en plastische chirurgie en andere veranderingen aan het uiterlijk zijn zo gewoon als slapen. Er zijn echter nog altijd mensen bij wie het extremer moet en kan.

"Mijn anus laten bleken? Wat ouderwets!" schreeuwde een dame tegen de uiterlijkogist.

"Dat deden ze in 2008 ook al."

"Maar mevrouw, het is jaren uit de mode geweest. Wilt u dan niet de eerste zijn die het weer in de mode laat geraken? Retro, zeg maar."

"Beste man, moet u eens luisteren. Ik betaal u geen duizenden florijnen om met oude troep aan te komen zeg." Boos als de gemaakte dame was verliet ze al stampvoetend de praktijk en liep ze langs de grachten naar de zwevende tram toe. Het was namelijk al jaren verboden om met eigen vervoer in het centrum te komen en door de financiële impulsen van de laatste jaren besloot de regering om het openbaar vervoer gratis te maken.

Terwijl ze in de tram zat hoorde ze een stukje verderop twee mensen praten.

"Ik heb een verf ontwikkeld die zelfs bestand is tegen de zuurste zuren en waarvan zelfs de ergste zuurpruimen een glimlach op hun botoxgezicht krijgen."

"Echt waar joh? Gaaf." De eerste man was duidelijk een professor slash uitvinder en de tweede zag er tamelijk kunstzinnig uit. De verfvlekken in zijn kleding en haar deden vermoeden dat de beste man een kunstenaar of op zijn minst schilder was. Bij de volgende halte stapte er een groot aantal mensen uit en besloot de dame wat dichterbij te gaan zitten om de twee mannen beter af te kunnen luisteren.

"Het is tegen alles bestendig en is ook nog eens zelfreinigend. Dus als dat straattuig weer eens met die spuitbussen aan komen kakken valt het gewoon op het trottoir!"

"Maar dat is fantastisch!" glunderde de kunstenaar.

De dame kreeg een idee en onderbrak de twee.

"Mag ik u iets vragen? Zou men met die verf ook een maagwand kunnen decoreren?" De Willie Wortel van zijn tijd was even verbaasd over deze brutale interventie van de vrouw, maar zag aan haar kledij dat het met de financiën wel goed zou zitten.

"Euh... jawel, dat zou moeten kunnen." De vrouw begon te glimlachen en overtuigde de mannen om mee terug te gaan naar de uiterlijkogist. In de tussentijd flapte ze er iets uit over veel geld en maagwanddecoraties. Gespannen als de beide heren waren gingen ze toch mee. Een beetje geld kan geen kwaad, en mocht het op een trend uitlopen, dan waren ze binnen. Met aan iedere arm een man kwam de vrouw weer bij de uiterlijkogist binnen om haar idee uit te leggen.

"Ik heb een idee!" schreeuwde de dame tegen de uiterlijkogist.

"Deze man is een kunstenaar en die andere man is een uitvinder die ervoor kan zonder dat men iets kan verven zonder dat het ooit verbleekt of vergaat. Brillant, niet?" Voordat de uiterlijkogist kon antwoorden ging de vrouw verder met de uitleg van haar idee.

"Nu wil ik graag dat u die kunstenaar tijdelijk laat verkleinen zodat hij met de verf van die andere man een maagwanddecoratie kan maken op mijn maagwand. Ik beloof u dat velen mij zullen volgen in deze trend." De uiterlijkogist stemde in en zo geschiedde het dat de dame als eerste met een maagwanddecoratie door het leven ging.

Nadat het eerst een persoonlijk succes werd, werd het niet veel later een stedelijk succes, een landelijk

succes, een continentaal succes en een galactisch succes. De vrouw waande zich rijker dan ooit tevoren, evenals de twee mannen en de uiterlijkogisten wereldwijd, ware het niet dat het originele idee al 61 jaar eerder op werd geschreven door een amateurschrijvertje die na zijn dood wereldberoemd werd. Al zijn werken werden vertaald in driehonderd verschillende talen en hij ontving postuum vele prijzen. Zodoende had het nageslacht van deze schrijver voldoende bewijs en macht om de vrouw, de mannen en de uiterlijkogist voor de rechter te slepen wegens plagiaat. Na het vonnis verloren de vier alles dat ze opgebouwd hadden na de eerste maagwanddecoratie. Dat krijg je met hebzucht.

© januari 2009, Timmeeh, BasicPublishing.nl